

Тжргна душа Болена Дойчина ;
 Дури сестра му запали свѣща,
 Даде душа Болена Дойчина.
 Съ собра'е старци и попо'и,
 Ми кладо'е свирци дабоани,
 Що ми бѣе три дни и три нокѣе.

89.

Никола, Богданъ и Ангелина,

Пилци пицатъ, пилци гарванови,
 Дали сж пилци, или човеци?
 Ни сж пилци, ни човеци,
 Ами сж били седумдесетъ роба,
 Поробилъ ги младъ Никола,
 И ги запрялъ у темни завници.
 Ка повикатъ седумдесетъ роба,
 Тѣ сж чуе до синьс-то небо,
 Че н' имале кой да ги отжрве.
 'Сички-те роби пуснали,
 Само Богдана оставили,
 Че има булче хубаво,
 И става млада кралица.
 Кога Богданъ викаше,
 До небо сж чуваше:
 „Нема ли нейде некои
 Тука на врата да дойде!
 Че имамъ книшка да пиша,
 До моя-та булка Ангелина.“
 Де го зачу сиво гжлапче,
 Па на врата-та отиде,
 Десно си крило подаде.
 Богданъ на крило написа.
 Фржкна голапче отиде,
 На Богданови равни дворови,
 Съ крила-та си трептеше,
 Со очи долу гледаше ;
 Ангелина дворове метеше,

И лична песенъ пе'еше.
 Паднало писамце отъ крилце,
 Ангелина го погледа,
 И на перце-то писано —
 Богданъ ъе въ темни завници. —
 Скоро милата заорли,
 И на дворъ си думаше ;
 „Ние като ядемъ и пиемъ,
 Батъо ти въ какви е мжки!
 Я земи скоро бржснача,
 Руса ми коса обржсни,
 Я ща самичка да ида,
 Младъ Богданъ я да пусна,“
 Деверъ ъ коса обржсна;
 Кждаръ ъ перчанъ остави,
 Длжга си коса уплети,
 На кончи ситни подвжрски;
 Като си конче престегна,
 Рошавъ си кожухъ наметна,
 Юнашки калпакъ наложи,
 Като сж на конче покачи,
 Младо деверче питаше:
 „Мязамъ на царски делія?“ —
 „Не мязашъ на царски делія,
 Но на булка Ангелина.“
 Та ка сж Арапски узджи,
 Обжрна очи въ бѣлина,
 Обжрна уста кжмъ небо,